

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Zory Komancové a soudců Mgr. Marcely Vítkové a Mgr. Pavla Mádra ve věci

žalobce: **P Z P MERLIN s. r. o.**, IČO 64824560,
sídlem Poličská 1365, 539 01 Hlinsko,
zastoupený advokátkou JUDr. Blankou Šimkovou,
sídlem Masarykovo náměstí 1484, 532 02 Pardubice,

proti

žalovanému: **Řeznictví a uzenářství Jan Pavlíček s. r. o.**, IČO 27720918,
sídlem Bohunická 238/67, 619 00 Brno,
zastoupený advokátem JUDr. Daliborem Vaigertem,
sídlem Hlinky 162/92, 603 00 Brno,

o zaplacení 1 488 911 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2020, č. j. 263 C 27/2017-147,

takto:

- I. Odvolání žalobce se odmítá.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve II. výroku potvrzuje.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve III. výroku mění tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 171 486,50 Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Blanky Šimkové, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 24 882,44 Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Blanky Šimkové, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V řízení zahájeném 5. 5. 2017 domáhal se žalobce po žalovaném zaplacení částky 1 488 911 Kč s příslušenstvím představovaným zákonnými úroky z prodlení. K tomu uvedl, že žalovaný odebral od původního věřitele (společnost POTRAVINY VYSOČINA s. r. o., sídlem Holetín, IČO 48152498) v období od 29. 6. 2016 do 9. 10. 2016 zboží v celkové hodnotě 1 624 952 Kč. Původní věřitel pohledávky za žalovaným postoupil žalobci smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 23. 11. 2016 (vyjma částky 66 214 Kč uhrazené již 8. 11. 2016 na část faktury č. 162530 splatnou 29. 7. 2016), o čemž byl žalovaný vyrozuměn oznámením z téhož dne. S ohledem na další částečné platby žalovaného uplatnil žalobce žalobou nárok na zaplacení částky 1 488 911 Kč s úroky z prodlení v zákonné výši, a to včetně příslušenství z částek zaplacených žalovaným sice ještě před podáním žaloby, avšak již po lhůtě splatnosti dle jednotlivých faktur (faktura č. 162647 splatná 14. 8. 2016, faktura č. 162719 splatná 19. 8. 2016, faktura č. 162802 splatná 28. 8. 2016, faktura č. 162903 splatná 2. 9. 2016, faktura č. 162950 splatná 10. 9. 2016, faktura č. 163030 splatná 18. 9. 2016, faktura č. 163132 splatná 25. 9. 2016, faktura č. 163210 splatná 2. 10. 2016, faktura č. 163293 splatná 9. 10. 2016, faktura č. 163392 splatná 16. 10. 2016, faktura č. 163481 splatná dne 23. 10. 2016, faktura č. 163558 splatná dne 31. 10. 2016, faktura č. 163632 splatná 4. 11. 2016, faktura č. 163742 splatná dne 13. 11. 2016, faktura č. 163845 splatná dne 18. 11. 2016). Výše vyúčtovaných částek, včetně jejich splatnosti dle vystavených faktur, nebyla mezi účastníky sporná (pozn. odvol. soudu).
2. V odporu proti platebnímu rozkazu žalovaný namítl, že 14. 6. 2017 došlo v rámci telefonického hovoru mezi jednatelem žalobce panem P.J. a jednatelem žalovaného panem J.P. k ústní dohodě o zaplacení dlužné částky tak, že žalovaný zašle žalobci částku 500 000 Kč a zbývající část dlužné částky uhradí v pravidelných 36 měsíčních splátkách po 27 469,75 Kč. Současně žalovaný doložil, že 15. 6. 2017 uhradil částku 500 000 Kč a ve dnech 27. 7. 2017 a 29. 8. 2017 dvě splátky po 27 469,75 Kč. V dalších vyjádřeních žalovaný zopakoval své stanovisko s tím, že v souladu s uzavřenou dohodou hradí svůj dluh ve sjednaných splátkách. Následně označil reakci žalobce, který uzavření žalovaným tvrzené dohody kategoricky popíral, za ryze účelovou. Dodal, že vzhledem k tomu, že si byl vědom, že „slovo žalobce ne vždy platí“, ihned po telefonickém hovoru, v jehož rámci došlo k dohodě o posunutí splatnosti a umožnění splacení dříve rozporovaného dluhu (pokud by tento „nebyl vysplátkován“, nikdy by jej žalovaný neuznal), zaslal prokazatelně žalobci i jeho právní zástupkyni na email a současně i doporučeným dopisem i do datové schránky zprávu, v níž potvrdil uzavřenou dohodu o splátkách. Na tuto zprávu nebylo dodnes ze strany žalobce reagováno. Žalovaný proto vyslovil přesvědčení, že „nerozporováním“ uvedené zprávy došlo k zákonné fikci předpokládané § 1757 o. z.; zároveň odkázal i na literaturu k tomuto ustanovení. Uvedl, že nový občanský zákoník přišel s institutem tzv. obchodního potvrzovacího dopisu, a přestože jde v českém právu o novinku, mnoho podnikatelů, kteří obchodují se zahraničními partnery, již tento institut zná. Jde o to, že smluvní strana (i nepodnikatel) může podnikateli, s nímž uzavřela ústní dohodu, zaslat potvrzení sumarizující předchozí ústní ujednání. Obsah uvedený v tomto jednostranném potvrzení pak obě strany zavazuje, i kdyby se od obsahu skutečného ústního ujednání lišil.
3. Žalobce se důrazně ohradil proti tvrzení žalovaného o uzavření dohody o splátkách. Poukázal na to, že již v prosinci 2016 došlo ke schůzce účastníků za přítomnosti E.K. (právní zástupkyně původního věřitele a žalobce), která připravila prohlášení o uznání dluhu a dohodu o splátkách, žalovaný však oba dokumenty odmítl podepsat a odjel ze sídla žalobce s tím, že si vše ještě rozmyslí. Následně byl žalobcem opakovaně urgován o úhradu dluhu, nijak však nereagoval a přestal komunikovat. Žalobce proto věc proto předal stávající právní zástupkyni, která 6. 3. 2017 zaslala žalovanému výzvu k úhradě; jednatel žalovaného přislíbil úhradu dluhu do 30. 4. 2017. Po marném uplynutí lhůty právní zástupkyně podala 4. 5. 2017 žalobu, nicméně na výslovné přání jednatele žalobce současně informovala o této skutečnosti žalovaného. Žalovaný i přesto reagoval teprve

dne 15. 6. 2017 úhradou částky 500 000 Kč a poté dne 27. 7. a 29. 8. 2017 úhradou dvou splátek po 27 469,75 Kč a v placení těchto měsíčních splátek i nadále pokračoval. S ohledem na předchozí postoj žalovaného však žalobce již odmítl přistoupit na úhradu dluhu ve splátkách, a to i prostřednictvím R.K.. Nyní se žalovaný pouze snaží účelově řešit již vzniklou situaci. Žalobce znovu zdůraznil, že vzhledem k tomu, že žalovaný po celou dobu nereagoval na výzvy E.K. ani JUDr. Blanky Šimkové, nezbylo mu, než podat žalobu. Na zasláný dopis ze dne 14. 6. 2017 ihned telefonicky reagoval s tím, že žádná takováto dohoda ani žádný splátkový kalendář neexistuje; toto sdělení učinil jednatel žalobce telefonicky opakovaně i za přítomnosti právní zástupkyně JUDr. K..

4. V průběhu řízení vzal žalobce žalobu co do jistiny zpět s tím, že poslední úhrada proběhla ke dni 8. 6. 2020 a dlužné úroky z prodlení kapitalizoval částkou 218 775,85 Kč.
5. Soud prvního stupně ve věci provedl dokazování listinnými důkazy, výsledkem jednatele žalobce P.J., jednatele žalovaného J.P., výsledkem svědků R.K., J.P., E.K. a M.K., a poté rozhodl odvoláním napadeným rozsudkem.
6. Co do částky 192 888,25 Kč řízení zastavil (I. výrok), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci 8,05% úroky z prodlení ročně za dobu prodlení s úhradou dlužných částek (II. výrok) a dále žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 158 200,70 Kč (III. výrok). V odůvodnění zrekapituloval skutková tvrzení žalobce i obranu žalovaného a konstatoval, že mezi účastníky nebylo sporné, že žalovaný dlužil žalobci částku 1 488 911 Kč (§ 120 odst. 3 o. s. ř.), spornou mezi účastníky byla otázka splatnosti dlužné částky. Soud uvedl skutková zjištění z jednotlivých provedených důkazů; z důvodu nadbytečnosti nevyhověl návrhu účastníků na provedení důkazu výsledkem svědků A.G. a L.P. a účetnictvím žalovaného za roky 2006, 2007 a 2008. Uvedl, že obrana žalovaného spočívala v tvrzení, že mezi účastníky byla 14. 6. 2017 telefonicky uzavřena dohoda o úhradě dlužné částky ve splátkách, přitom v souladu s § 1757 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), bylo svědkyní J.P. (administrativní pracovnící žalovaného) téhož dne sepsáno a žalobci i jeho právní zástupkyni rovněž odesláno potvrzení této dohody, nicméně žalobce nijak nereagoval. Soud konstatoval, že žalovaný svá tvrzení prokazoval, vyjma účastnické výpovědi jednatele žalovaného J.P., výpovědí svědkyně J.P., která měla být přítomna telefonickému rozhovoru mezi jednatelem žalobce a žalovaného a která potvrdila, že jednatele spolu hovořili o splátkovém kalendáři a ona sama poté vyhotovila písemný zápis o této dohodě. Tvrzení o souhlasu žalobce s dohodou o splátkách však bylo vyvráceno nejen výpovědí jednatele žalobce P.J., který popřel, že by jakoukoliv dohodu s jednatelem žalovaného telefonicky či jinak uzavřel, ale i výpovědí svědkyně E.K.. Stejně tak nesouhlas žalobce se splátkami potvrdil svědek R.K.. Soud proto uzavřel, že v řízení nebylo prokázáno, že by mezi účastníky došlo k uzavření dohody (§ 1902 o. z.), na základě které by byl změněn obsah závazku žalovaného ohledně splatnosti ceny za dodané zboží. Ani z jednání žalobce nelze usuzovat, že by souhlasil s navrhovanými splátkami, když po celou dobu řízení projevoval a vyjadřoval nesouhlas a požadoval úhradu celé dlužné částky najednou. Za nepřipadný označil soud i poukaz žalovaného na § 1757 o. z., neboť uvedené ustanovení se vztahuje k okamžiku vzniku závazku a nikoliv na změnu závazku spočívající v dohodě o jiném termínu splatnosti. Soud tedy žalobě co do požadavku na úroky z prodlení v zákonné výši vyhověl (nařízení vlády č. 351/2013 Sb. ve spojení s § 1968 a 1970 o. z.). O náhradě nákladů řízení rozhodl s odkazem na § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. (žalovaný zavínil, že řízení co do dlužné jistiny bylo zastaveno, když tuto uhradil po podání žaloby) ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce byl v řízení zcela úspěšný a má proto právo na náhradu nákladů řízení v plné výši.
7. Proti rozsudku podal blanketní odvolání žalobce. Vzhledem k tomu, že odvolání žalobce neobsahovalo zákonem požadované náležitosti (zejména vymezení odvolacích důvodů), byl žalobce vyzván k jeho doplnění usnesením odvolacího soudu ze dne 14. 5. 2021, č. j.

27 Co 25/2001-182, na které reagoval sdělením, že své odvolání vzal již dříve zpět (zpětvzetí doručeno soudu prvního stupně 11. 1. 2021); vady odvolání však neodstranil.

8. Za situace, kdy žalobce vady svého odvolání neodstranil, nelze hovořit o řádně zahájeném odvolacím řízení, a proto odvolací soud dle § 43 odst. 2 ve spojení s § 211 o. s. ř. odvolání žalobce odmítl, aniž by přihlížel k jeho podání, kterým vzal své odvolání zpět.
9. Proti II. a III. výroku rozsudku soudu prvního stupně podal včas odvolání rovněž žalovaný a navrhl, aby odvolací soud rozsudek změnil a žalobu v celém rozsahu zamítl. Namítl, že rozsudek vychází z nesprávného skutkového i právního posouzení věci, když soud na zcela vyčerpávajícím a úplným způsobem zjištěný stav věci nesprávně aplikoval příslušná právní ustanovení a věc posoudil způsobem, který neodpovídá skutečnému stavu věci a právní úpravě na příslušná jednání se vztahující. Jak vyplývá ze souhlasného prohlášení stran a stejně tak i z rozsudku, dlužná částka (od počátku mezi účastníky nesporná) byla v průběhu řízení zcela uhrazena. Sporným od počátku mezi účastníky bylo, zda došlo k platnému uzavření dohody o úhradě dluhu ve splátkách. Žalovaný od samého počátku žalobu ani zčásti neuznával a svoji obranu postavil na zcela konzistentních tvrzeních; po celou dobu odkazoval na ústní dohodu o splátkovém kalendáři, kterou v celém rozsahu dodržel, a v řízení provedené důkazy jeho tvrzení prokázaly. U sjednání dohody mezi účastníky byla pouze sestra jednatel žalovaného, svědkyně P., která autenticitu rozhovoru i jeho obsah potvrdila a nadto sama vyhotovila a odeslala přípis označený jako „potvrzení dohody“. Cokoliv, co předcházelo tomuto úkonu, je ve sporu právně zcela irelevantní a jediné, co může a musí být posuzováno, je onen obchodně potvrzovací dopis ze dne 14. 6. 2017 a okolnosti jeho doručení či reakce na něj. Žalobce sice tvrdil, že s tímto dopisem nesouhlasil, svůj nesouhlas však v řízení žádným způsobem neprokázal. Žalovaný je tak nadále přesvědčen, že žaloba nebyla podána důvodně, neboť v žádném případě nebyl v prodlení s úhradou dluhu. Dále žalovaný znovu zopakoval svoji argumentaci § 1757 o. z. Tvrzení svědkyně JUDr. K. o tom, že byla přítomna telefonickému rozhovoru mezi jednatelem účastníků, v jehož rámci jednatel žalobce odmítl dohodu o splátkách, označil za účelové a rovněž namítl nedůvěryhodnost svědka R.K., který navíc ani eventuálnímu odmítnutí dohody ze strany žalobce nebyl přítomen.
10. Žalobce ve vyjádření k odvolání žalovaného navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Zopakoval svá tvrzení uvedená již v řízení před soudem prvního stupně s důrazem na celý průběh jednání mezi účastníky v období po uzavření smlouvy o postoupení pohledávky. Opět kategoricky popřel, že by se žalovaným uzavřel dne 14. 6. 2017 jakoukoliv ústní dohodu o splátkovém kalendáři. O splátkovém kalendáři byl ochoten se žalovaným jednat před podáním žaloby a v té době požadoval měsíční splátky ve výši 60 000 Kč, je proto naprosto nesmyslné, aby po podání žaloby souhlasil se splátkami po 27 469,75 Kč měsíčně. Vyslovil domněnku, že z výše nesmyslně uvedené částky (včetně haléřů) žalovaným lze pouze dovozovat, že tuto částku si žalovaný uzpůsobil a dodatečně vymyslel proto, aby neupřednostnil jiného věřitele.
11. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání žalovaného bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.) a že bylo podáno včas (§ 204 o. s. ř.), v souladu s § 212 a § 212a o. s. ř., přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení mu předcházející, v odvoláním napadeném rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
12. V první řadě odvolací soud uvádí, že souhlasí se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně a pro stručnost v této části odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí.
13. Odvolací soud dále dokazování doplnil předžalobní výzvou k úhradě ze dne 6. 3. 2017 včetně podací stvrzenky a potvrzení České pošty, s. p., o sledování doporučené zásilky a dále výzvou k úhradě dluhu ze dne 4. 5. 2017 včetně podací stvrzenky a potvrzení České pošty, s. p., o sledování doporučené zásilky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

14. Dopisem z 6. 3. 2017 zástupkyně žalobce (JUDr. B.Š.) vyzvala žalovaného k úhradě dlužné částky ve výši 1 488 911 Kč nejpozději do 30. 3. 2017. Současně žalovaného upozornila, že po marném uplynutí tohoto termínu je zmocněna podat příslušnou žalobu, s čímž jsou spojeny další finanční náklady. Zásilka byla podána na poště k přepravě dne 9. 3. 2017 a doručena 13. 3. 2017. Dopisem ze dne 4. 5. 2017 zástupkyně žalobce (JUDr. B.Š.) informovala žalovaného o podání žaloby, když lhůta stanovená v upomínce ze dne 6. 3. 2017 uplynula marně. Zásilka byla podána na poště k přepravě dne 4. 5. 2017 a dne 5. 5. 2017 doručena.
15. Jak již uvedl soud prvního stupně, žalovaný existenci ústní dohody o plnění dluhu ve splátkách uzavřené v rámci telefonického rozhovoru 14. 6. 2017 mezi jednatelem žalobce a jednatelem žalovaného prokazoval účastnickou výpověď jednatele žalovaného a svědeckou výpověď J.P., která je pracovník žalovaného a sestrou jednatele žalovaného. Dále pak dopisem adresovaným žalobci ze dne 14. 6. 2017. Naproti tomu žalobce sdělení svého nesouhlasu s uzavřením dohody prokazoval účastnickou výpověď jednatele žalobce, výpověď svědka R.K. a výpověď E.K., přičemž tato svědkyně rovněž potvrzovala, že jednatel žalobce sdělil žalovanému nesouhlas s dohodou o plnění ve splátkách i poté, co mu byl doručen dopis žalovaného ze dne 14. 6. 2017, který dle žalovaného zachycoval obsah ústně uzavřené dohody.
16. V řízení provedené důkazy je nutno hodnotit jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a zároveň s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.), tzn. v daném případě i s přihlédnutím k průběhu celého jednání mezi účastníky po uzavření smlouvy o postoupení pohledávky. V řízení pak bylo prokázáno, že žalobce byl v prosinci 2016 sice ochoten uzavřít se žalovaným dohodu o splátkách, avšak vzhledem k nečinnosti žalovaného přistoupil v květnu 2017 k podání žaloby. Žalovaný zůstal po celou dobu nečinný a až s časovým odstupem po podání žaloby (byť byl o jejím podání bezprostředně vyrozuměn právní zástupkyní žalobce) začal žalobci plnit. Postup žalovaného se tak jeví jako zcela účelový a odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že žalovaný své tvrzení o uzavření dohody o splátkách dne 14. 6. 2017 neprokázal.
17. Pokud žalovaný odkazoval na § 1757 o. z., odvolací soud souhlasí s názorem soudu prvního stupně, že uvedené ustanovení dopadá pouze na situace, kdy je uzavírána smlouva. V daném případě však mělo dojít mezi účastníky (dle tvrzení žalovaného) k uzavření dohody představující změnu v obsahu závazku (lhůta k plnění), a to za situace, kdy již žalovaný byl s úhradou svého dluhu v prodlení. I za situace, kdy by snad bylo možno připustit, že uvedené ustanovení dopadá i na žalovaným tvrzenou dohodu mezi účastníky, je nutno zdůraznit, že podle odst. 1 tohoto ustanovení je nezbytné, aby mezi účastníky byla uzavřena smlouva v jiné, než písemné formě. V projednávané věci, jak již bylo shora uvedeno, však žalovaný své tvrzení o uzavření dohody neprokázal. Odstavec 2 uvedeného ustanovení pak dopadá na situace, kdy jedna ze smluvních stran (při podnikání) zašle druhé straně písemné potvrzení zachycující obsah uzavřené(!) smlouvy. Nejde tedy o případ, kdy je jednou ze smluvních stran popírána samotná existence smlouvy, ale o situaci, kdy uzavření smlouvy je nesporné a písemné potvrzení pak zachycuje obsah této smlouvy. V takové situaci pak platí smlouva za uzavřenou s obsahem uvedeným v potvrzení, i když vykazuje odchylky od skutečně ujednaného obsahu smlouvy. To však platí jen v případě, že odchylky uvedené v potvrzení mění skutečně ujednaný obsah smlouvy nepodstatným způsobem a jsou takového rázu, že by je rozumný podnikatel ještě schválil, a za podmínky, že druhá strana tyto odchylky neodmítne. V projednávané věci se však žalovaný na základě dopisu ze dne 14. 6. 2017 snaží prokázat celý obsah dohody včetně existence dohody samotné.
18. Pro úplnost odvolací soud poukazuje i na § 1973 o. z. s tím, že ujednání o plnění ve splátkách po splatnosti dluhu má za následek, že dlužník přestává být v prodlení, a proto ho také již nestíhají důsledky prodlení, tzn. že není povinen platit úroky z prodlení. Uvedené ustanovení se však týká pouze úroků z prodlení, které by měly dospět až po účinnosti dohody o splátkách. Netýká se tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

úroků již dospělých před účinností této dohody, neboť tyto úroky z prodlení je dlužník povinen platit beze změny. Pokud by měl být zproštěn povinnosti platit i tyto úroky z prodlení, musel by mu je věřitel výslovně prominout. V projednávané věci však žalovaný netvrdil, že by došlo k prominutí úroků z prodlení naběhlých ke dni 14. 6. 2017, kdy mělo dojít k uzavření jím tvrzené dohody o splátkách, a proto úroky z prodlení naběhlé k tomuto datu by žalovaný byl povinen platit i v případě, že by dne 14. 6. 2017 byla žalovaným tvrzená dohoda skutečně uzavřena.

19. S ohledem na shora uvedené odvolací soud podle § 219 o. s. ř. odvoláním napadený II. výrok rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.
20. Podle § 220 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud změnil III. výrok rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně. Soud prvního stupně při rozhodování o náhradě nákladů řízení správně postupoval dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. s tím, že žalobce byl ve věci zcela úspěšný, neboť i zastavení řízení zavínil žalovaný, který dlužnou částku uhradil po podání žaloby. Stejně tak odvolací soud souhlasí s jednotlivými náhradami nákladů, které soud prvního stupně žalobci přiznal a pro stručnost odkazuje na podrobné odůvodnění jeho rozhodnutí. Při stanovení konečné výše těchto nákladů se však soud prvního stupně dopustil početní chyby. Náklady žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 37 963 Kč, odměny za 10 úkonů právní služby v celkové výši 107 350 Kč, odměny za 10 režijních paušálů po 300 Kč, vše s výjimkou soudního poplatku navýšeno o DPH (21 %) ve výši 23 173,50 Kč (§ 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.). Celkové náklady žalobce za řízení před soudem prvního stupně tak činí 171 486,50 Kč.
21. O náhradě nákladů odvolacího řízení soud rozhodl podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaný nebyl v odvolacím řízení úspěšný, a proto je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení. Účelně vynaložené náklady žalobce za odvolací řízení sestávají z:
 - odměny za 2 úkony právní služby po 9 180 Kč (tarifní hodnota 218 775,85 Kč, tj. úroky z prodlení kapitalizované k datu poslední platby 8. 6. 2020), a to za vyjádření k odvolání žalovaného a účast u jednání odvolacího soudu dle § 7 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“),
 - náhrady za 2 režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu,
 - náhrady za ztrátu času na cestě ve výši 1 000 Kč (10 půlhodin po 100 Kč) dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu,
 - cestovného ve výši 604 Kč (2 x 302 Kč) za cestu k jednání odvolacího soudu dne 10. 6. 2021 vlakem na trase Pardubice - Brno a zpět,
 - náhrady za DPH (21 %) ve výši 4 318,44 Kč (§ 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.).
 Celkové náklady žalobce za odvolací řízení činí 24 882,44 Kč. Za neúčelně vynaložené náklady žalobce považuje odvolací soud podané (neodůvodněné) odvolání proti rozsudku včetně jeho zpětvzetí, a proto náhradu těchto nákladů žalobci nepřiznal.
22. Všechny shora uvedené náklady shledal odvolací soud účelnými pro uplatňování či bránění práva v řízení před soudy obou stupňů úspěšným žalobcem a z tohoto pohledu i co do výše úměrnými k žalobou vymáhané částce. Současně neshledal žádné podmínky, pro které by bylo možno přistoupit k aplikaci § 150 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně; takové dovolání je však přípustné pouze tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená otázka posouzena jinak.

Proti rozsudku v části týkající se výroků o nákladech řízení není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Brno 10. června 2021

Mgr. Zora Komancová v. r.
předsedkyně senátu